

Petalele de cireș păreau să scalde aleea în amurg, deși la capătul pasajului comercial nu se zărea nici un cireș. Tetsuyuki Iryō avea senzația că cineva, pus pe glume proaste și luându-l pe el drept țintă, aruncă cu mizeriute. Și-a rotit privirile deasupra capului cu oarecare teamă.

Singurul drum care ieșea din pasaj ducea la o trecere de cale ferată, dincolo de care tot cotea până la un râuleț al cărui curs îl urma apoi. Mai încolo, apa o lua la dreapta, iar drumul mergea înainte spre Muntele Ikoma. Tetsuyuki a trecut pe lângă un magazin cu *sake*; terenul viran înțesat de buruieni îi lăsa impresia că nu se mai sfârșește. Firma unei ceainării care arăta de parcă se închisese cu luni în urmă se bălăngănea zgomotos în bătaia vântului neobișnuit de rece, ca și când s-ar fi întors iarna. După o prăvălie cu mărunțișuri și o frizerie, a luat-o la dreapta. A mai făcut douăzeci de minute până la garsoniera închiriată într-un colț al noului cartier ticsit de locuințe ieftine. Ajunsese aici, la periferia orașelului Daitō din partea de răsărit a metropolei Ōsaka, venind cu puțin timp în urmă din

cartierul Fukushima din Ōsaka. La mutat, îl ajutase un prieten care i-a încărcat lucrurile în propria camionetă. Proprietăreasa îi dăduse cheile la achitarea banilor de garanție și plata chiriei în avans. Bagajul era sărăcăcios: o măsuță de lucru cam uzată, un televizor mic, un frigider, scrinul demodat din lemn de paulownia care făcuse parte din trusoul mamei, un set de așternut cu saltea cu tot; apoi, strictul necesar de vase de bucătărie, printre care o tigaie și o oală. În cincisprezece minute au terminat de descărcat tot bagajul, pe care l-au dus la etaj. Prietenul lui se grăbea să se întoarcă la lucru, așa că Tetsuyuki s-a apucat să facă ordine singur. Abia atunci și-a dat seama că nu exista nici măcar un singur bec în cameră. S-a dus la proprietăreasă ca să se plângă.

— Scuze. Le-o fi luat fostul chiriaș când a plecat.

Femeia, la vreo patruzeci și ceva de ani, care deținea un coafor micuț în zona aceea sărăcăcioasă, și-a văzut mai departe de clientă și l-a lăsat pe Tetsuyuki în plata Domnului, de parcă i-ar fi spus: „Da' du-te și cumpără-ți becuri!“ El a bombănit în sinea lui că ar fi fost de datoria ei să-i asigure becurile, dar, citindu-i zgârcenia pe chip, a pornit fără tragere de inimă spre gară. A cumpărat pentru cămăruța lui de șase *tatami*¹ două becuri de 60W și o lampă fluorescentă.

Soarele asfințise aproape de tot și o lumină albăstruie acaparase cămăruța în amurg. Tetsuyuki a scotocit prin cutia de carton cu haine și a scos șapca de tenis primită de la Yōko de ziua lui, dorindu-și înainte de toate să-i găsească ei locul potrivit. A înșurubat un bec

1. O rogojină *tatami* măsoară 1,80 × 0,90 m.

și a apăsat întrerupătorul, dar lumina nu s-a aprins. A băgat în priză lampa fluorescentă, dar nici aceasta nu funcționa. A ieșit din cameră și, când s-a uitat la panoul electric de pe perete, a văzut atârând de el un cartonaș de atenționare de la firma de electricitate. A luat-o iar spre coaforul proprietăresei.

— Nu am lumină.

Femeia i-a zis, aruncându-i o privire scurtă:

— Ah, am uitat să contactez firma de electricitate! Pesemne că au deconectat ei de la panou.

— Asta înseamnă că trebuie să stau pe întuneric în seara asta? a întrebat el pe un ton aparent calm, deși era furios la culme.

— Îți aduc niște lumânări mai târziu și te rog frumos să suporti situația așa cum e... doar o noapte.

Tetsuyuki s-a întors în camera lui și s-a așezat pe *tatami*. Și-a dat iute seama că nu ar fi fost cazul să se aștepte la altceva pentru chiria de 7 500 de yeni. Proprietăreasa nu i-ar fi lăsat-o sub 10 000 în ruptul capului dacă nu s-ar fi milogit el, spunându-i că e student și e sărac. Până la urmă, ea s-a înduplecat. Încăperea mirosea a mucegai, ceea ce însemna că *tatami* nu fuseseră înlocuite în cei peste zece ani de când a fost înălțată clădirea.

Și-a rotit privirile prin cameră și a zărit într-un capăt propria toaletă. S-a bucurat că măcar nu avea toaletă comună. Și-a așezat măsuta de scris într-un colț și a pus scrinul lângă ea. Și-a băgat așternutul în dulapul din perete, cam neîncăpător de altfel. Apoi a dus bruma de vase la bucătărie și a scos cutia cu unelte: clește, cuie, ciocan. Ar fi vrut să găsească un cui scurt, dar, la

cât era de întuneric în cameră, nu a găsit unul mai mic de 5 centimetri. A tras ușor scrinul și a lăsat un spațiu mic între el și măsuță. Apoi, a apreciat pe bâjbâite locul potrivit și a înfipt cu putere cuiul în stâlpul gros de vreo 12 centimetri, aflat fix la îmbinarea dintre pereți. Încăperea a trepidat la loviturile răsunătoare ale ciocanului. Tetsuyuki și-a agățat șapca de tenis în cui, după care a fumat o țigară pe întuneric. Imediat după aceea a apărut și proprietăreasa.

— Te rog să nu bați cuie în pereți. Am dat drumul la gaz, dar să nu folosești decât sobă cu gaz propan.

I-a întins cinci lumânări subțiri și a plecat fără să mai scoată o vorbă.

Sobița de bucătărie a lui Tetsuyuki nu mergea cu propan. Asta însemna că trebuia să-și cumpere și sobă nouă? A aprins o lumânare, și-a golit buzunarele de bani și i-a numărat. Cumpărând becurile și mâncând la restaurantul chinezesc din fața gării, rămăsese cu 47 000 de yen. A stins lumânarea și a plecat în căutarea unui telefon public, însă nu a găsit imediat. Se aștepta să dea peste unul la intrarea în magazinul universal, dar acesta se închisese, deși nu era încă nici ora șapte seara. A aflat de la o femeie de pe stradă cam unde ar exista așa ceva. A mai mers la pas întins vreo cincisprezece minute până a găsit o cabină telefonică. Nu a întâlnit pe nimeni pe drum și nu a văzut nici măcar o lumină de stradă aprinsă.

„Locul acesta ține oare de Ōsaka?“ a bombănit el ridicând din umeri nedumerit și vârându-și mâinile în buzunare.

— Mă aflu într-un oraș-stafie, i-a zis lui Yōko în clipa când i-a răspuns la telefon.

— Vii la facultate mâine? l-a întrebat ea pe un ton îngrijorat.

— Mâine stau acasă și dorm. Vreau și eu să-mi trag sufletul înainte să încep slujba poimâine.

Apoi i-a explicat cum să ajungă la el. Yōko a tăcut câteva clipe, după care a zis abia auzit:

— Mâine vin la tine.

— Bine.

— Vrei să-ți cumpăr ceva?

— Am nevoie de o sobiță de bucătărie care să funcționeze cu propan. Una mică și ieftină.

După ce a terminat de vorbit cu Yōko, a sunat la restaurantul din cartierul Kita Shinchi, unde lucra mama lui. Ora nu era tocmai potrivită și se temea că nu o vor chema la telefon, fiind prea ocupată, dar ospătărița cea tânără care a răspuns a fost tare binevoitoare și a strigat-o să vină de la bucătărie. Tetsuyuki a avut senzația că mama îi aștepta telefonul, pentru că imediat l-a întrebat dacă a mâncat de cină și dacă avea nevoie de ceva. N-a uitat să-l îndemne să nu lipsească de la vreun curs, chiar dacă îi era greu. La sfârșit i-a spus:

— Să mă suni în fiecare zi. O să mă proptesc în fața telefonului la douăsprezece.

— N-am să pot să te sun mereu fix la douăsprezece.

— Nu-i neapărată nevoie să fie fix, dar sună-mă oricum în jurul prânzului. Bine?

— Da.

Înapoi spre casă, înfrigorat și pe întuneric, s-a gândit serios că va trebui să termine facultatea cât mai curând posibil. Nu putuse absolvi anul acesta pentru că picase la patru materii, dar nu-și mai permitea să tot rămână repetent. Trebuia să-și găsească de lucru în vara aceea și să termine facultatea anul următor. Iar după ce se va angaja, va trebui, conform înțelegerii, să plătească Trezoreriei Băncii Comerciale Naniwa 15 000 de yeni lunar, timp de trei ani.

Cu puțin înainte să moară, tatăl lui mai obținuse cinci împrumuturi, numai că trei dintre parteneri le-au anulat când au înțeles în ce sărăcie se zbat rudele decedatului. Au fost și parteneri de afaceri care și-au amintit cât de mult făcuse pentru ei domnul Iryō înainte de a muri, dar și unii care au renunțat la ce li se datora după ce i-au bombardat cu vorbe tăioase pe Tetsuyuki și pe mama lui, făcându-i să-și plece capetele de rușine. Numai ultimii doi creditori nu se lăsau deloc impresionați. Unul din ei a ajuns la Trezoreria Naniwa, iar celălalt la un executor. Funcționarul de la Trezorerie, un bătrânel trecut de șaizeci de ani, blând și înțelegtor, a întrebat:

— De ce nu plătești în rate lunare? Nu-i o sumă așa mare...

Suma de 440 000 de yeni n-o fi fost ea mare pentru alții, dar nu și pentru Tetsuyuki și mama lui, care erau la mare strâmtoare. Tetsuyuki s-a dus la Trezoreria Naniwa fără să-i spună mamei și l-a rugat pe domnul în vârstă să-i permită să înceapă să plătească peste câțiva ani, explicându-i că e încă student și că se va angaja abia

anul viitor. Au căzut de acord asupra condițiilor, fiind scutit și de dobândă în perioada aceasta. Tetsuyuki și-a pus stampila¹ cu numele pe convenția de plată.

Problema rămânea cu cealaltă datorie, cea de 323 000 de yeni, care ajunsese la executor și care se cerea plătită în șase luni. Deținătorii sumei nici nu voiau să audă de negocieri. Timp de trei luni a tot venit câte cineva, în toiul nopții, la casa unde locuiau Tetsuyuki și mama lui, uneori cu vorbe amenințătoare ce durau ore-n șir sau până în zori, alteori rugându-i frumos să-și plătească datoria. În cele din urmă, mama lui a cedat nervos. Tremura când se apropia seara și se închidea în dulap, de unde nu mai ieșea decât dimineața. Tetsuyuki se ascundea și el pe la prieteni peste noapte.

Cu vreo săptămână în urmă, individul care venise întotdeauna singur de data asta și-a făcut apariția însoțit de trei bandiți. Au dat cu picioarele în ușă până au doborât-o la pământ și au năvălit în casă; au târât-o afară din dulap pe mama lui Tetsuyuki, care tremura toată, și au amenințat-o că îi va lăsa fiul fără o mână dacă nu scoate banii. În dimineața următoare, Tetsuyuki și mama și-au strâns catrafusele, i-au explicat proprietarului cum stau lucrurile și s-au refugiat pentru scurtă vreme la o mătușă din Amagasaki. Văduva trăia modest într-o casuță închiriată. Ca să se descurce, pe lângă alocația ce i se cuvenea din pensia decedatului, mai câștiga un pic muncind cu ora la un atelier de piese auto din apropiere. Acum era îngrijorată din pricina

1. În loc de semnătură, pentru actele oficiale un japonez își folosește sigiliul personal pe care este înscris numele.

ticăloșilor aflați pe urmele lui Tetsuyuki și ale mamei sale, așteptându-se în orice clipă să îi găsească și, astfel, să se trezească cu ei în casă.

Au întors problema pe toate părțile, și urmăritii au hotărât să se mute imediat separat, ca să scape mai ușor. Prin intermediul unei cunoștințe, mama și-a găsit de lucru la restaurantul Yūki din cartierul Kita Shinchi, care îi oferea și casă, și masă. Pe Tetsuyuki l-a ajutat un coleg mai mic de facultate să-și închirieze o garsonieră în orașelul Daitō. Socotind că nemernicii îl vor pândi la poarta facultății, Tetsuyuki nu s-a dus la nici un curs din noul semestru care începuse cu cinci zile în urmă. „Ce cred ei... că vor pune mâna pe bani dacă mă prind la facultate?“ Era hotărât să facă tot posibilul să-i evite.

Când a ajuns acasă, a luat un chibrit și a aprins o lumânare. Și-a pironit privirile pe șapca de tenis atârnată de cuiul de pe stâlp. Fusesse și el membru al clubului de tenis, dar, dându-și seama că nu va mai avea timp și pentru tenis, l-a abandonat puțin înainte de moartea tatălui său. Când le-a spus vestea colegilor de club, ei l-au încurajat să mai vină pe teren, ori de câte ori putea, pentru că nu i se retrăgea dreptul de membru.

S-a întins pe *tatami* și, la lumina pâlپăitoare a lumânării, a rămas cu privirea ațintită la șapca franțuzească – cadou de la Yōko. Încăperea lui mică nu era încălzită, așa că Tetsuyuki a scos așternutul din dulap și s-a vârat la căldurică. A auzit pe cineva tușind în camera de alături, și apoi un telefon sunând. „A, deci vecinul sau vecina are telefon!“ Se gândea să cumpere niște prăjituri sau *sake* și să salute a doua zi, să-i ceară